

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Y. K.**, zastoupený Mgr. Kateřinou Lukáčovou, advokátkou se sídlem Reální 172/2, Ostrava, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2019, čj. CPR-29261-2/ČJ-2018-930310-V243, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 3. 2019, čj. 19 A 6/2019-16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 8. 2018, čj. KRPM-97083-22/ČJ-2018-140022-SV. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „zákon o pobytu cizinců“, a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce trvání 3 měsíců. Řízení o správním vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno poté, co byl dne 2. 8. 2018 kontrolován Policií ČR na staveništi bytového domu na ulici Stupkova v Olomouci, kde v pracovním oděvu vykonával práci (přenášel barely). Správní orgán I. stupně přitom zjistil od úřadu práce, že žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání, ani nebyl žádným subjektem nahlášen ve smyslu § 87 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“). Namítal, že žalovaný ve věci rozhodoval v rozporu se zásadou materiální pravdy a vyšetřovací zásadou, a to zejména proto, že nebyla prokázána existence pracovněprávního vztahu a mzdy nebo odměny za práci. Žalobce nepodepsal pracovní smlouvu, práci mu zadával „part’ák Čech jménem Pepa“ a finanční prostředky v celkové výši 4 000 Kč dostával nahodile od neznámého rusky hovořícího muže. V den kontroly neměla podle žalobce navíc cizinecká policie oprávnění kontrolovat pracovní povolení, nýbrž pouze povolení k pobytu. Žalobce se dle svého mínění na území České republiky nenacházel neoprávněně, nebyl zde zaměstnán v pracovněprávním poměru, a nemohl tedy České republice způsobit jakoukoliv škodu.

[3] Krajský soud žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval přitom, že námitka co do otázky porušení zásady materiální pravdy a vyšetřovací zásady je nedůvodná, neboť bylo dostatečně zjištěno a prokázáno, že žalobce na území České republiky vykonával pracovněprávní činnost, a to bez příslušného povolení. Není přitom rozhodující, zdali podepsal či nepodepsal pracovní smlouvu. Ze zjištěných skutečností vyplývá, že činnost, kterou v České republice prováděl, byla závislou prací ve smyslu § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále „zákoník práce“). Sám žalobce totiž v průběhu správního řízení uvedl, že do České republiky přicestoval z Ukrajiny, aby si zde přivydělal v průběhu studijních prázdnin. Obdržel přitom pokyny, kde se má ubytovat a kde má vykonávat práci. Za tu byla sjednána i odměna ve výši 90 Kč za hodinu, přičemž měl pracovat 10 hodin denně v čase od 7:00 do 17:30 s přestávkou. Žalobce navíc obdržel částku 4 000 Kč jako zálohu odměny. Na základě uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány ve věci dostatečně zjistily a prokázaly existenci pracovněprávního vztahu, v jehož rámci zde žalobce neoprávněně vykonával závislou práci. Zároveň se krajský soud neztotožnil s námitkou, že cizinecká policie nebyla oprávněna k provádění kontroly pracovního povolení, neboť takové oprávnění jí přímo vyplývá z § 167 odst. 1 písm. d) bodu 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 téhož zákona (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaného).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost s odkazem na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). V ní stejně jako již dříve v žalobě zopakoval, že ve věci nebyla v rozporu se zásadou materiální pravdy a vyšetřovací zásadou doložena existence mzdy či odměny a pracovněprávního vztahu, přičemž krajský soud se s touto námitkou nedostatečně vypořádal. Nezjistil zároveň všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, a to přesto, že takové skutečnosti mají být zjišťovány z moci úřední. Krajský soud dále nepřihlédl k tvrzení stěžovatele, že mu práci zadával „part’ák Čech jménem Pepa“, že finanční prostředky v celkové výši 4 000 Kč dostával nahodile od neznámého rusky hovořícího muže, a nevznikl mu tedy nárok na mzdu, kterou ani nepožadoval. Stěžovatel nepobýval v České republice neoprávněně, nebyl zaměstnán v pracovněprávním poměru a České republice nemohla být způsobena jakákoliv újma. Proto nebylo namístě v jeho případě rozhodnout o správním vyhoštění.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázal na shromážděný spisový materiál.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud po přezkoumání formálních náležitostí kasační stížnosti shledal, že je podána řádně a včas, neboť byla podána v zákonné lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)] oprávněnou osobou, jelikož stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.).

[7] Zdejší soud následně přezkoumal napadený rozsudek v mezích kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. Neshledal přitom žádné vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnit *de facto* téměř tytéž námitky, které vznesl již v řízení před krajským soudem. Totožné námitky jako v žalobě však nepředstavují řádné kasační námitky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006-58, anebo ze dne 15. 12. 2017, čj. 8 As 166/2016-46). Stěžovatel uvedl nicméně také to, že k těmto námitkám krajský soud nepřihlédl a dostatečně se jimi nezabýval. Ačkoliv tuto námitku podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky, je z jejího obsahu zjevné, že může představovat pouze námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť uvádí, že se soud nevypořádal s jeho námitkami. Nejvyšší správní soud přitom tvrzené důvody kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu, a nikoliv podle formálního označení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, čj. 8 As 52/2006-74, č. 1655/2008 Sb. NSS).

[10] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[11] V nyní projednávané věci je přitom patrné, že se krajský soud v rozporu s nynějším stěžovatelovým tvrzením žalobními námitkami zabýval, a dokonce je výslovně vypořádal. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, proč má shodně s žalovaným za to, že existence pracovněprávního vztahu, v jehož rámci stěžovatel neoprávněně vykonával na území České republiky závislou práci, byla náležitě prokázána. Částečně se přitom opřel i o samotné žalobní námitky a tvrzení z nich plynoucí přesvědčivým způsobem vyložil jinak, než je vysvětluje stěžovatel. Ten namítl, že mu práci zadával „parták Čech jménem Pepa“ a finanční prostředky v celkové výši 4 000 Kč dostával nahodile. Krajský soud na základě takových tvrzení dospěl k závěru, že stěžovatel práci vykonával na základě pokynu zaměstnavatele (resp. jím pověřené osoby) a že mezi nimi existovala dohoda o sjednané odměně za práci, která představuje jeden ze znaků závislé práce ve smyslu § 2 zákoníku práce. Nadto uvedl, že ani skutečnost, že stěžovatel nepodepsal pracovní smlouvu, nemůže znamenat, že nevznikl pracovněprávní

vztah. Krajský soud rovněž výslovně konstatoval, že s námitkou, že by ve správním řízení nebyla dodržena zásada materiální pravdy, nemůže souhlasit. Z uvedeného důvodu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek naplňuje shora pospané požadavky na přezkoumatelnost, neboť je srozumitelný, náležitě odůvodněný a krajský soud se v něm vypořádal se všemi námitkami, které stěžovatel v žalobě vznesl. Jelikož stěžovatel nenamítal, v čem konkrétně shledává ze strany krajského soudu nesprávné posouzení právní otázky (tedy nenamítal žádné jiné pochybení, než již popsanou nepřezkoumatelnost), Nejvyšší správní soud se touto námitkou spočívající v pouhém odkazu na zákonné ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nemohl zabývat.

[12] Nejvyšší správní neposoudil jako důvodnou ani námitku, že krajský soud „*nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, přičemž tyto skutečnosti by měly být zjišťovány především z moci úřední, rozhodné okolnosti pak mají být zjišťovány zvláště svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*“ Z uvedeného je patrné, že stěžovatel (resp. jeho zástupkyně) obsahově převzal tuto argumentaci z žaloby, ve které nicméně mířila proti postupu žalovaného. Správní soudy však bez dalšího nejsou oproti správním orgánům povinny z moci úřední zjišťovat skutkový stav ve věci. Naopak jsou vázány přezkumem napadeného rozhodnutí pouze v rozsahu a v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Ani tato kasační námitka tedy nemůže být z povahy věci důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. října 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu